

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)



ΗΝ κομμή αυτή βάρκα, ο Ίβάν την είχε ονομάσει «Πρίσκα», όπως έκανε για όλα τα πράγματα που του ήταν προσφιλή. Τώρα, καθώς την έβλεπαν μπροστά τους συντριμμένη, θυμήθηκαν όλους τους περιπάτους που είχαν κάνει μαζί της. Και αυτό τους πλημμύρισε από λύπη.

— Δεν πρέπει να είμαστε θλιμμένοι! είπε η Πρίσκα.

— Ναί, είτε κι' ο Πέτρος.

Κι' απομακρύνθηκαν από εκεί.

Ξανατίησαν το δρόμο του ξενοδοχείου, γαληνεμένοι, νοιάθοντας μια χαρά ήουχη και γλυκειά. Ήσαν πιασμένοι απ' τὰ χέρια, γεμάτοι εμπιστοσύνη ο ένας πρὸς τὸν ἄλλο. Χαμογελοῦσαν χωρίς νὰ κωτίζονται.

Γεμιάσαν σε λίγο σ' ἓνα ἀπόμειρο τραπέζακι στὴν ταράτσα τοῦ ξενοδοχείου, ἀπ' ὅπου φαινόταν οἱ κήποι κι' ἡ λίμνη.

Όταν ἀτόφαγαν, ὁ Ίβάν κινόνισε τὸ λογαριασμὸ τοῦ ξενοδοχείου, γιατί θὰ ἔφευγαν τὴν ἄλλη μέρα ποὺλ νωρίς, ὅταν ἔξαφνα μιὰ συντροφιὰ ἀπὸ κυρίες, ποὺ μόλις εἶχε φτάσει, ἐγκαταστάθηκε σ' ἓνα τραπέζι στὸν κήπο, ἀκριβῶς κάτω ἀπ' τὸν Ίβάν καὶ τὴν Πρίσκα.

Ὁ Ίβάν, βλέποντάς τες, δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ μιὰ κραυγὴ τρόμου κι' ἔγινε ἔξαφνα πὺ λεικὸς ἀπ' τὸ τραπέζιμάντιλο. Εἶχε ἀναγνωρίσει σ' αὐτὲς τὴν κόμησηα Βυροζέρ, τὴ Νατάσα Ἰδερσοεγγίν, τὴν κόμησηα Σομπλέγκ, τὴν πριγκίπισσα Κιρκώφ καὶ τὴ μεγάλη δούκισσα Ναντίτσα Μιχαηλόβνα, τὴ μητέρα του!

— Τί ἔχεις; τὸν ρώτησε ἡ Πρίσκα, ἡ ὅποια ἀντελήφθη τὴν ταραχὴ του. Τί σοῦ συμβαίνει;

— Σιωπὴ! ἔκανε ὁ πριγκίπμ με φωνὴ ὑπόκοψη. Ἔλα!

Συγγνώμης σηκώθηκε σιγά—σιγά ἀπ' τὸ τραπέζι καὶ τραβήχτηκε στὴ σαὰ τῆς ταράτσας.

Ἡ Πρίσκα ἀνορθώθηκε ξαφνιασμένη καὶ καθὼς γύριζε τὸ μάτια τῆς πρὸς τὸν ὄμιλο τὸν κυριῶν, ὁ ὅποιος εἶχε ἐγκατασταθεῖ σὸν τραπέζι τοῦ κήπου, ὁ Ίβάν τῆς ξαναεἶπε τρομαγμένος.

— Μὰ ἔλα λοιπὸν.

Ἡ νέα ἔτρεξε κοντὰ του ταραγμένη κι' ἄρχισε νὰ τὸν ρωτᾷ τι εἶχε πάθει. Μὰ ἐκεῖνος δὲν τῆς ἀπαντοῦσε. Τὴν εἶχε πιάσει ἀπ' τὸ χέρι καὶ τὴν παρέσυρε ἔξω, μακριὰ ἀπ' τὴν ταράτσα, μακριὰ ἀπ' τοὺς κήπους.

Πήγανε τόσο γρήγορα, ὥστε ἡ Πρίσκα δυσκολευόταν νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

— Τί ἔχεις; τὸν ρωτοῦσε ὀλοένα.

Τί σοῦ συμβαίνει; Ποῦ με πάς;

— Νὰ φύγουμε!... Νὰ φύγουμε!...

Σὲ λίγο βρισκότανισαν στὴν ἀκτὴ, ἐπάνω σὲ μιὰ ἐξεδρούλα, πλάι στὴν ὅποια ἦσαν ἀραγμένες μερικὲς μικρὲς βάρκες. Ὁ Ίβάν ἀνέβασε τὴν Πρίσκα στὴν πρώτη ἀπ' αὐτὲς, μετῆς κι' ὁ ἴδιος μέσα, ἔλανε τὸ σχοιμὸ μὲ τὸ ὅποιο ἦταν δεμένη κι' ἔπιασε τὰ κουτιά.

— Ποῦ πηγαίνουμε; τὸν ρωτοῦσε ἡ Πρίσκα. Ξαναγύριζουμε σὸν νησι μασ;

— Ναί, τῆς ἀπάντησε ἀλλὰ ἐκεῖνος.

Καὶ ἄρχισε νὰ κωπλάτῃ μ' ὄλη του τὴ δύναμη.

Ἡ βάρκα πετοῦσε ἐπάνω στὰ νερά. Καὶ μόνον ἔπειτ' ἀπὸ μισὴ ὥρα, ὅταν ἡ ἀκτὴ φαινόταν πάλι μακριὰ σὰν σαὰ, ὁ Ίβάν ἀνάσπανε κάπως. Τότε ἡ Πρίσκα τὸν ρώτησε:

— Ἡ γυναῖκες αὐτὲς σ' ἔκαναν νὰ φύγεις ἔτσι;

— Ναί, τῆς ἀπάντησε.

— Ποιὲς ἦσαν ἡ γυναῖκες αὐτὲς; τὸν ξαναρώτησε. Φαινότανισαν σὰν μεγάλες κυρίες.

— Ναί... Μεταξὺ αὐτῶν ἦσαν καὶ μερικὲς γνωστὲς μου. Λοιπὸν, καταλαβαίνεις τώρα;

— Ναί... Καταλαβαίνω. Ἔκανες καλὰ ποὺ φύγαμε...

XXII

ΕΝΑΣ ΚΑΠΙΝΟΣ ΜΕΣ' ΣΤΗΝ ΗΜΕΡΑ. ΜΙΑ ΛΑΜΨΙ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

Ἔπειτ' ἀπ' τὴν περιπέτεια αὐτὴ, ὁ Ίβάν κι' ἡ Πρίσκα ἀποφάσισαν νὰ μὴ

προσεπεράσουν πάλι τὰ σίνορα τοῦ παραδείσου τους κι' ἐπὶ ἓνα μῆνα καὶ πλεόν ἔμειναν περιορισμένοι στὰ νησιά καὶ στὰ νερά τοῦ ἀρχιπελάγους τῶν.

Σ' ὄλο ὁμοιὸς αὐτὸ τὸ διάστημα, ἡ Πρίσκα βασιανίζεταν ἀπὸ μιὰ ἔννοια: Ποιὲς ἦσαν λοιπὸν αὐτὲς ἡ κυρίες ποὺ εἶχαν τρομάξει τόσο τὸν ἀγαπημένο τῆς; Εἶχε ρωτήσει ἐπανειλημμένως τὸν Ίβάν, μὰ αὐτὸς τῆς ἀπαντοῦσε πάντα ἀόριστα, πὺς διὰ ἀπ' τίς γυναῖκες ἐκεῖνες ἦσαν γνωστὲς τῆς οἰκογενείας του...

Ἄλλὰ ποῦ ἦταν ἡ οἰκογένεια αὐτὴ, πρὸς τὴν ὅποια ὁ φίλος τῆς συμπεριφερόταν τόσο ἀλλόκοτα; Ὁ τρόμος ποὺ τοῦ ἔνεννεσε κι' ἡ δύναμη, τὴν ὅποια ἡ Πρίσκα ἤξερε ἀπὸ τίς καταδιώξεις ποὺ εἶχε ὑποστεί ἡ ἴδια ἀπ' τὴν «Ὀζοράνα», ἔκαναν τὴ νέα γυναῖκα νὰ τρέμει γιὰ τὴν ἀγάπη τῆς.

Ἦθελε τώρα νὰ μᾶθη, νὰ μᾶθη ποιὸς ἦταν ὁ φίλος τῆς, νὰ γνωρίσῃ τὰ πάντα. Συγγὰ σταματοῦσε μπρὸς στὰ πορτραῖτα καὶ προσπαθοῦσε νὰ μαντέψῃ ἀπ' αὐτὰ τὴν ἀλήθεια. Ὑπῆρχαν σ' αὐτὰ φωτογραφίες ποὺ τὸν παρίσταναν νεαρότατο, ἀλλὰ φορτωμένο ἀπὸ γαλόνια καὶ παρὰσημα. Δὲν μποροῦσε σίγουρα νὰ εἶνε ἓνας κοινὸς ἀξιοματιμὸς.

Μιὰ μέρα, καθὼς κῆταζε μιὰ ἀπ' τίς φωτογραφίες αὐτὲς, γυρίζοντας ἔξαφνα πίσω, εἶδε τὸν Ίβάν. Ἐκεῖνος χαμογέλασε καὶ τῆς εἶπε:

— Κιτὰξεις πάντα τὰ πορτραῖτα μου. Τί ζητᾷς λοιπὸν ἀπ' αὐτὰ; Τὰ φιλάς μάλιστα μὲ τόσο πάθος, ὥστε ἀρχίζω νὰ τὰ θηλεῖω. Τί σκέφτεσαι, Πρίσκα, μπρὸς στὰ πορτραῖτα μου; Θὰ ἤθελα νὰ μὴ σκέφτεσαι τίποτε, ὅπως κι' ἐγὼ δὲν σκέφτομαι τίποτε. Σοῦ δακίζομαι, Πρίσκα, πὺς εἶνε προτιμότερο νὰ μὴ σεαφτόμαστε τίποτε.

Ἐκεῖνη σίχτηκε τότε τὴν ἀγκαλιὰ του καὶ τοῦ ζήτησε συνγνώμη. Ὁχι, ὄχι, δὲν θὰ σεαφτόταν πάλι τίποτε. Δὲν θὰ σεαφτόταν πάλι. Ἦταν ἔγγλημα νὰ χῆνη τὸν καιρὸ τῆς σὲ σκέψεις. Ἐκλεβε στιγμὲς ἀπὸ τὸν ἔρωτά τους.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη ξανάγινε πάλι ἀπλῆ, ἔδωχνε κάθε ἀνήσυχη σκέψη κι' εἶχε ἐγκαταλειφθεῖ στὸν ἔρωτά τους.

Χαμογιάζε πάλι κι' ἡ μέρες μίκαναν.

Μιὰ μέρα λιβαάδας, ἐνὸ εἶχαν βγεῖ περιπαιτο μὲ τὴ βάρκα τους, ὁ Ίβάν ἐπεθύμησε νὰ ξενοχητῇ πάλι μέσα στὴ λίμνη, πράγμα ποὺ δὲν τὸ εἶχαν ξανακάνει, ἔπειτ' ἀπὸ τὴν τελευταία περιπέτεια τους.

— Πρόσεχε! τοῦ εἶπε βεταυτικά ἡ Πρίσκα. Δὲν εἶπαμε πὺς δὲν θὰ ξενοχητοῦμε πάλι στὴ λίμνη;

— Ὁ! δὲν θ' ἀπομακρυνθοῦμε, εἶπε ὁ Ίβάν. Θὰ προχωρήσουμε μόνο δυο φτάσεις γιὰ νὰ ἰδοῦμε ἀπὸ μακριὰ τὴν ἀκτὴ.

Προχώρησαν λοιπὸν ὄς τὴν ἀκρὴ τῶν νησιῶν κι' εἶδαν ν' ἀπλόνηται μπροστὰ τους ὀλη ἡ ἔκτασις τῶν νερῶν. Τὰ βλέμματά τους πήγανον κατ' εἰθεῖαν ἐκεῖ κάτω, πρὸς τὸ Ροά, ποὺ δὲν μποροῦσαν ἀκόμα νὰ τὸ διακρινοῦν.

Ἐξαφνα εἶδαν, πρὸς τὰ δυτικὰ τῆς λίμνης, ἓνα κελινὸ ποὺ φαινόταν νὰ πλησιάζει πρὸς αὐτοῦς. Ἄν καὶ βρισκόταν σὲ μεγάλη ἀπόστασι.

— Τί εἶνε αὐτὸ; ἀναρωτήθηκαν κι' ἀπόκριναν μερικὲς στιγμὲς ἀκήνητοι, κωτίζοντας τὸν κελινὸ ποὺ μετεκινεῖτο διαρκῶς.

— Μὰ, Θεὲ μου! φώναξε ἔξαφνα ἡ Πρίσκα. Εἶν' ἓνα βαπορόφια.

— Ναί, ἔκανε ὁ Ίβάν σκεθρακῶς. Ἐνα βαπορόφια ποὺ ἔκανε τὴ συρκοινονία μεταξὺ τοῦ Ροά καὶ τοῦ τελευταίου σταθμοῦ τοῦ βορρᾶ.

— Μὰ τότε, τί ἔρχεται νὰ κάνει ἀπ' ἐδῶ;

— Αὐτὸ δὲν μποροῦ κι' ἐγὼ νὰ ἐξηγήσοῦ... Μοῦ εἶχαν πει μάλιστα στὸ Ροά, ὅτι τὸ βαπορί αὐτὸ εἶχε πάψει πάλι νὰ ταξιδεύῃ ἀπ' τὸν καιρὸ τοῦ πολέμου.

— Μὰ κῆτα λοιπὸν! φώναξε ἡ Πρίσκα. Πλησιάζει! Ἔρχεται πρὸς τὸ μέρος μας.

Ὁ Ίβάν, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ τίποτε, ἄρπαξε τὰ κουτιά κι' ἄρχισε νὰ κωπλάτῃ.

Ἀπῆλθνε τὴ βάρκα πρὸς ἓνα νησιάκι, τὴν ἀράξε σ' ἓνα μέρος, ὅπου δὲν φαινόταν. κι' ἀμέσως, βγαίνοντας κι' οἱ δυὸ ἔξω, ἔτρεξαν νὰ δοῦν πάλι τὸ βαπορόφια.

Εἶδαν τότε ξαφνιασμένοι πὺς εἶχε πλησιάζει ἀρεκτὰ καὶ πὺς διευθυνόταν



— Τί; Ὁ Ρασποῦτιν... Ὁ Ρασποῦτιν εἶν' ἐκεῖ;... ρώτησε ἡ Πρίσκα μὲ τρόμο.

κατ' εὐθείαν πρὸς τὰ νησιά τους.
 Ἡ καρδιά τῶν δύο νέων χτυποῦσε δυνατὰ κα' ἡ Πρίσκα μὲ δυνατοὶα συγκρατοῦσε τὰ δάκρυά της.
 — Τί εἶνε; Τί μπορεί νὰ εἶνε; ῥωτοῦσα ὁλοένα, κυριευμένη ἀπὸ μιὰ ἀκατανίκητη ταραχὴ.

— Ἐρχονται πρὸς τὸ νησί αὐτὸ, εἶπε ὁ Ἰβάν. Γι' αὐτὸ θὰ κάνομε καλὰ νὰ φύγοιμε.

— Ναί... Νὰ φύγοιμε! Νὰ φύγοιμε!...
 Ἐφργαν λοιπὸν κα' ἐπῆγαν σ' ἕνα νησί, ἀπ' ὅπου μπορούσαν νὰ παρακολουθοῦν τὰ πάντα. Ἐμειναν ἐκεῖ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας, χωρὶς νὰ μιᾶνε καθόλου, πασιμένοι ἀπ' τὰ χέρια καὶ κυριευμένοι ἀπὸ τὴν ἴδια ἀγωνία. Τέλος, ἄκουσαν καθαρὰ τὸ θόρυβο τοῦ ἔλικος στὰ νερὰ κα' ἀνέβησαν ἀπὸ τοῦ κλαδιᾶ, εἶδαν νὰ περνᾷ ἡ σιλουέτα τοῦ βαποριοῦ.

Φαινόταν ἀρετὸς κόσμος καὶ πρὸ πάντων γυναῖκες.
 Μὰ ὁ Ἰβάν δὲν τις πρόσεχε. Ἐίχε καρφώσει τὸ βλέμμα του στὴν ψηλὴ σιλουέτα ἐνὸς ἀνδρός, ὁ ὁποῖος στεκόταν μόνος στὴν πλάρη, ἀκίνητος, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα καὶ μὲ τὰ μάτια προσηλωμένα στὰ νησιά, ἀπ' τὰ ὁποῖα περνοῦσαν.

— Ὁ Ρασπούτιν! Ἐκανε μὲ φωνὴ πηχημένη.
 — Τί; Ὁ Ρασπούτιν; Ὁ Ρασπούτιν ἐν' ἐκεῖ; φώναξε ἡ Πρίσκα, τῆς ὁποίας ὁ τρόμος μεγάλωνε ὁλοένα.
 — Ναί! Ἐν' ὁ Ρασπούτιν! Ὁ Ρασπούτιν μαζί μὲ τὶς «Καταχθόνιες»! Ἄς φύγοιμε!...

Καὶ ἔφργαν πρόματι, σάν νὰ τοὺς κυνηγοῦσε ὁ ἴδιος ὁ διάβολος. Ὡστόσο, ὅταν ἔφτασαν στὴ βάρκα τους, στάθηκαν κα' ἄρουγκοστήσαν. Δὲν ἀνοίγονταν πειὰ κανέναν θόρυβο.

— Δὲν μπορούμε, εἶπε ὁ Ἰβάν, νὰ ξαναγυρίσουμε στὸ νησί μας, χωρὶς νὰ μάθοιμε τί συμβαίνει, χωρὶς νὰ μάθοιμε τί θέλουν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ἐδῶ!...

— Ναί, νὰ μὴν ξαναγυρίσουμε στὸ νησί μας, εἶπε ἡ Πρίσκα. Μποροῦν ν' ἀνακαλύθουν τὴν ἔκτασή μας. Πάμε καλύτερα νὰ ζουρτοῦμε μέσα στὰ ἔλατα. Ἐκεῖ δὲν θὰ μᾶς βροῦνε!...

— Περιμένε με, εἶπε τότε ὁ Ἰβάν.
 — Ποῦ πάς; Ποῦ πάς;... Δὲν θέλω νὰ μ' ἀφήσης μόνη!...

— Θὰ πάω ὡς τὴν ἄκρη τοῦ νησιοῦ καὶ θὰ κοιμηθῶ στὰ χόρτα γιὰ νὰ δῶ... Περιμένε με ἐδῶ! Δὲν θ' ἀργήσω νὰ γυρίσω!...

— Ὁρῶ!... Ὁρῶ!... Θὰ ῥθῶ μαζί σου!

— Ἀγαπημένη μου! Σὲ ζετεύω! Μὴν δείχνεσαι παράλογη!

— Μὰ κα' ὅσο τρέμεις; ὦ! Θεέ μου! Εἶμαστε πολλὴ εὐτυχιζόμενοι κα' αὐτὸ δὲν μπορούσε νὰ βαστήξῃ πολὺ!...

Καὶ λέγοντας τὰ λόγια αὐτὰ, ἡ Πρίσκα ἄρχισε νὰ ὁλοῦζε.

— Καλά... Πάμε μαζί, εἶπε τότε ὁ Ἰβάν, ὁ ὁποῖος δὲν μπορούσε νὰ τὴ βλέπῃ νὰ κλαίῃ.

Ἐκεῖνη τὸν ἀγκάλιασε τριφερά καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἰσως δὲν ἰπάσχει λόγος ν' ἀνησυχοῦμε. Μπορεῖ οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ νὰ πῆγαν ἐκδρομὴ στὴ Φινλανδία καὶ νὰ νοίκιασαν τὸ βαπόρι γιὰ νὰ κἀνοῦν τὸ γύρο τῆς λίμνης Σάιμα. Ἐίνε πολλὴ φυσικὸ αὐτὸ.

Μπῆξαν μέσα στὴ βάρκα καὶ τραβήξαν ὡς τὴν ἄκρη τοῦ νησιοῦ. Ἐκεῖ βγήκαν πάλι ἔξω.

— Δὲν θὰ ἠοιχάζω, εἶπε ὁ Ἰβάν, παρὰ ὅταν θὰ τοὺς δῶ νὰ φεύγουν!...

— Καὶ τώρα τί θὰ κάνης; τὸν ρώτησε ἡ Πρίσκα.

— Θ' ἀνεῶθ' ἐλάσω σ' αὐτὸ τὸ δέντρο κα' ἀπὸ κεῖ θὰ μπορέσω νὰ ἰδῶ τί κάνουν!... Ἐίνε ἀνάγκη!...

Ἀνέθηκε ἄμεσως στὸ δέντρο, εὐκίνητος σάν σκίνορος, κα' ἡ Πρίσκα τὸν εἶδε νὰ εμφανίζεται μέσα στὰ κλαδιὰ.

Εἶχε διαλέξει καλὰ τὸ παρατηρητήριό του. Τὸ βλέμμα του περνοσε πάνω ἀπὸ τρία νησιά κα' ἔβλεπε καθαρὰ τὴ λίμνη καὶ τὸ βαπόρι, τοῦ ὁποίου ἡ καπνοδόχος ἔξακολουθοῦσε νὰ βγάξῃ μαῦρο καπνὸ.

Πλησίαζε σ' ἄλλα τὰ νησιά καὶ σταματοῦσε μπρὸς στὸ καθένα ἀπ' αὐτὰ, ἀποθιβάζοντας ἐκεῖ τὶς κυρίες.

Ἐξαφνα, ἔπειτ' ἀπὸ λίγη ὥρα, φώναξε:

— Ἐρχονται! Ἐρχονται ἐδῶ!...

— Πάμε τότε νὰ φύγοιμε! φώναξε ἡ Πρίσκα.

Ἐφργαν, μὰ δὲν ἐπῆγαν μακριὰ. Πῆγαν σ' ἕνα ἄλλο νησί, ἀπ' ὅπου μπορούσαν νὰ παρακολουθοῦν τὴν κατάστασι. Μὰ στὴν ἀρχὴ δὲν εἶδαν τίποτε.

Ἐβλεπαν τὸ βαποράκι, μὰ τοὺς ἐπιβάτες του δὲν τοὺς ἔβλεπαν.

Ἐξίφνα ὅμως εἶδαν τὶς γυναῖκες λίγο πῶ μακριὰ, ἀριστερά τους.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

— Ἡ Ἀμερικανικὴ Κυβέρνησις πρόκειται νὰ ἐφαρμοσθῇ νέο τρόπο θανατικῆς ἐκτελέσεως, ἔχοντας ὑπ' ὄψιν τὴν σχετικῶς ἕνα ὑπόνημα, τὸ ὁποῖο τῆς ὑπέβαλε ὁ δόκιμος Γκόρντον Σήρεφ, ἀπὸ τὸ Σικάγο.

— Στὸ ὑπόνημά του ὁ Σήρεφ προτείνει, ὥπως οἱ θανατοποινίται κατάδικοι ἐκτελοῦνται ἔχι δι' ἠλεκτρισμοῦ, ἀλλὰ δι' ἀσφυξιογόνων ἀερίων.

— Ὁ μελλοθάνατος θὰ κλείνεται σ' ἕνα εἰδικὸ δωμάτιο, στὸ ὁποῖο θὰ ἐξαποστέλλονται ἀσφυξιογόνα ἀέρια. Θὰ πέφτῃ ἔτσι σ' ἕναν ληθαργικὸ ὕπνο, ἀπ' τὸν ὁποῖο, ἐννοεῖται, δὲν θὰ μπορῇ νὰ ξαναεγινήσῃ πειὰ!

— Ὁ Σέργιος Ἰσμαῖλοφ, ἀρχιδίμμος τῶν Μποσεβίαιων στὸν Καύκασο, ἔχει στείλει στὸν ἄλλο κόσμον ἐντὸς τριετίας 7.854 θύματα!

— Ὁ Γερμανὸς Φράνς Ἐρλιχ ἐφευρε τὴν ἀποφασιστικὴν ἕνα εἰδικὸ ἀλεξίπτωτο, διὰ τοῦ ὁποῖου μπορεῖ διὰ τὴν ἀεροπλοΐαν νὰ προσγειώνεται ἀσφαλῶς σὲ περίπτωσι ὁποιασδήποτε βλάβης του.

— Στὸν Ἰαπόδρομο τοῦ Λονδίνου ἔφργαν πρὸ ἡμερῶν ποδηλατοδρομίες... ἐλεφάντων!

— Ὁ ἰδιοκτῆτης τῶν ἐλεφάντων αὐτῶν, ὕστερα ἀπὸ ἀρετῶν μῆρῶν ἀσκηρῆ, καθόρθως νὰ τοὺς μάθῃ νὰ καθάλλικνεῖον στὰ μεγάλα τρακίλια ποδηλάτων, νὰ τὰ κἀνοῦν μὲ τὰ μπροστῖνά τους πόδια καὶ νὰ τὰ διευθύνουν μὲ τὴν προδοκίδα τους!

— Σ' ὁλόκληρὴν τὴν Ἰταλία, κατὰ τὴν λήξασαν ἔξαφνίαν, ἐσημειώθησαν 27.301 θάνατοι ἐξ ἀστίας!

— Ἡ φημισμένη κημηματογραφικὴ τοῦ Λὸς Ἀντζελες πρόκειται νὰ ἐκσυμφωνῇ διὰ τὴν ἀεροπλοΐαν ἐν θεμελίῳ, γιὰτὶ ἀνεκαλύφθησαν τελευταῖα ἐκεῖ μεγάλα κοιτάσματα πετρελαίου.

— Περιεργωτῆ ἐφευρέσις κεντρικῆς θερμάνσεως πρόκειται νὰ ἐφαρμοσθῇ τὸν προσεχῆ χειμῶνα στὴν πολιτεία Πίτσμπουργκ τῆς Ἀμερικῆς.

— Ἐνας τεράστιος λέβηθς γιγαντιῶν ἐργοστασίων θὰ ἐξαποστέλλῃ τὸν ἀτμὸν του μὲ σωλῆνες, ὅπως καὶ τὸ νερὸ, σ' ὁλόκληρὴν τὴν πόλι. Ἐτοι θὰ παρεχέται θέματασι, ἀντὶ ἐλαχίστης ἀμοιβῆς, ἡμέρα καὶ νύχτα.

— Ἐνα ἐπαγγελμα πού διόρθετα μεγάλη κρίσι στὴν Εὐρώπη, εἶνε τὸ τοῦ... παραχαράκτου!

— Ἄλλοτε κατεσκευάζαν ναυλοῦνα, τὰ ὁποῖα εἶχαν κατὰ τὸ ἦμισον πλατίνην, καὶ ἀσμενία τὰλληρα ἀπὸ γνήσιον ἄσημν.

— Τώρα ὅμως πού ἡ λίρα ἔφτασε σὲ δυσθεώρητα ὕψη, οἱ παραχαράκτες ἀναγκάστησαν νὰ παρατήσουν τὸ ἐπαγγέλμα τους αὐτὸ, γιὰτὶ ἡ πλατίνην πού χρειαζέται γιὰ ἕνα ναυλοῦνον κίβδηλο στοιχίζει 1.450 φράγκα καὶ τὸ ἄσημν πού χρειαζέται γιὰ ἕνα κἀλλικο τὰλληρο, ἀξίζει 28 φράγκα!

— Ἐνας ἀρετὴ πρωτότυπος καὶ περιέργος διαγωνισμὸς ἔφινε πρὸ μῆνος στὸ Ἀμβούργο τῆς Γερμανίας.

— Θέμα τοῦ διαγωνισμοῦ αὐτοῦ ἦταν τὸ ἔζηξ: Ἐντὸς πόσων ὥρῶν θὰ κατορθωνόταν νὰ κατασκευασθῇ ἕνα κοστοῦμ ἀπὸ τὴ στιγμή τοῦ κορυφώματος τῶν μαλλίων τεσσάρων προβάτων.

— Στὸν διαγωνισμὸ αὐτὸ ἐβραβεύθη τὸ ἐργοστάσιον Ἰφραντουγίας Ἐνριχ Μόν.

— Τέσσερα πρόβατα κορυφώθηκαν στὶς 5 τὸ πρωῖ. Μέσα σὲ μισὴ ὥρα, τὸ μαλλὶ τους εἶχε πληθεῖ καὶ βαρεῖ. Ἄρχισε κατόπιν ἡ λοιπὴ ἐπεξεργασία, τὸ γνέσιμο, τὸ βρασμὸ κτλ. Τέλος τὸ βρασμὸ παρεδόθη ἔτοιμο σ' ἕνα ράτι, ὁ ὁποῖος στὶς 6.45 μ.μ. εἶχε τελειώσει τὸ κοστοῦμ!...

— Ἐνας θηριοδραμιστῆς στὴν Κοπεγχάγη θέλησε νὰ κἀμῃ τὴν τερασμὴν βδομάδα ἕνα πρωτότυπον πείραμα.

— Θέλησε, δηλαδή, νὰ δοκιμάσῃ ἐνώπιον τοῦ Κοινοῦ ποῖα ἐπαδρασι ἀσκεῖ ἡ μουσικὴ ἐπὶ τοῦ λέοντος.

— Κλείσθηκε λοιπὸν τὸ κλουβὶ του κα' ἄρχισε νὰ παίζῃ διάφορα μουσικὰ ὄργανα. Τὸ σαξοφὸν, τὸ μπαζὸ, τὸ κλαρινὸ, ἡ φισσαρμὺνικα, τὸ τῦμπανο, ἄφρσαν τελειῶς ἀδιάφορο τὸ λιοντάρι.

— Ὅταν ὅμως ὁ θηριοδραμιστῆς ἄρχισε νὰ παίζῃ βιολί, ὁ λέων βροχήθηκε ἀπειλητικὰ κα' ὤρμησε νὰ τὸν καταπαράξῃ.

— Σύμφωνα μὲ μιὰ τελευταῖα στατιστικὴ, ἡ Ἐβραϊκὴ κἀτοικοι τῆς Ν. Ὑόρκης ἐργάζονται περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη ἐθνικὸτητα γυναῖκες.

— Ὑπάρχουν ἐξ αὐτῶν 100.000 ἰατροί, φαρμακοποιοὶ καὶ νοσοκόμοι.

— 75.000 διδασκάλισσα, τηλεφωνήτριες καὶ ἐμποροπῶλληλοι.

— Καὶ τέλος 125.000 ἀσκολούμενες σὲ διάφορα ἄλλα ἐπαγγέλματα, χειρωνακτικὰ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον.

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

